Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (pátého senátu)

22. března 2018 *

„Řízení o předběžné otázce – Platební služby – Směrnice 2007/64/ES – Článek 3 písm. e) a o) – Článek 4 bod 3 – Příloha – Bod 2 – Oblast působnosti – Provozování multifunkčních terminálů umožňujících výběr hotovosti v hernách – Soudržnost represivní praxe vnitrostátních orgánů – Propadnutí částek získaných protiprávní činností – Listina základních práv Evropské unie – Článek 17“

Ve věci C-568/16,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Amtsgericht Nürtingen (okresní soud v Nürtingenu, Německo) ze dne 2. listopadu 2016, došlým Soudnímu dvoru dne 10. listopadu 2016, v trestním řízení proti

Faizu Rasoolovi,

za přítomnosti:

Rasool Entertainment GmbH,

SOUDNÍ DVŮR (pátý senát),

ve složení J. L. da Cruz Vilaça (zpravodaj), předseda senátu, E. Levits, A. Borg Barthet, M. Berger a F. Biltgen, soudci,

generální advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za F. Rasoola S. Kauderem, R. Steinerem a R. Karpensteinem, Rechtsanwälte,

– za Rasool Entertainment GmbH S. Keckem, Rechtsanwalt,

– za belgickou vládu M. Jacobs a L. Van den Broeck, jako zmocněnkyněmi, ve spolupráci s P. Vlaemminckem, R. Verbekem a J. Van den Bonem, advocaten,

– za Evropskou komisi T. Scharfem a H. Tserepa-Lacombe, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

* Jednací jazyk: němčina.

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 3 písm. e) a o) a čl. 4 bodu 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES a 2006/48/ES a zrušuje směrnice 97/5/ES (Úř. věst. 2007, L 319, s. 1), ve spojení s bodem 2 její přílohy, jakož i článkem 17 Listiny základních práv Evropské unie.

2 Tato žádost byla podána v rámci trestního řízení zahájeného proti Faizu Rasoolovi jakožto jednateli společnosti Rasool Entertainment GmbH (dále jen „RE“) z důvodu, že v hernách provozovaných touto společností nainstaloval multifunkční terminály umožňující výběr hotovosti, aniž měl povolení k poskytování platebních služeb upravených německými právními předpisy, které provádějí směrnici 2007/64.

Právní rámec

Unijní právo

3 Směrnice 2007/64 byla s účinností k 13. lednu 2018 zrušena a nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2366 ze dne 25. listopadu 2015 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 2002/65/ES, 2009/110/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 a zrušuje směrnice 2007/64/ES (Úř. věst. 2015, L 337, s. 35). Vzhledem k datu, kdy došlo ke skutkovému stavu ve věci v původním řízení, je však třeba zohlednit směrnici 2007/64. Body 6, 20, 22, 26, 36 a 54 odůvodnění směrnice 2007/64 zněly:

„(6) Není […] vhodné, aby tento právní rámec zahrnoval všechny případy. Jeho použití by mělo být omezeno na poskytovatele platebních služeb, jejichž hlavní činnost spočívá v poskytování platebních služeb uživatelům platebních služeb. Rovněž není vhodné, aby se vztahoval na služby, při nichž se převod peněžních prostředků z plátce na příjemce nebo jejich přeprava uskutečňuje výhradně ve formě bankovek a mincí nebo převody, jež jsou založeny na papírových šecích, papírových směnkách, dluhopisech nebo jiných prostředcích, papírových poukázkách nebo kartách vystavených na poskytovatele platebních služeb nebo jinou stranu s cílem zpřístupnit peněžní prostředky příjemci. […]

[…]

(20) Jelikož se spotřebitelé a podniky nenacházejí ve stejném postavení, nepotřebují stejnou úroveň ochrany. Zatímco v případě spotřebitelů je důležité zaručit jejich práva prostřednictvím ustanovení, od nichž se smlouva nemůže odchýlit, je vhodné nechat podnikům a organizacím možnost dohodnout se jinak. […]

[…]

(22) Spotřebitelé by měli být chráněni proti nepoctivým a klamavým praktikám v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu (Úř. věst. 2005, L 149, s. 22), jakož i směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu (‚směrnice o elektronickém obchodu‘) (Úř. věst. 2000, L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/25, s. 399)

a směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/65/ES ze dne 23. září 2002 o uvádění finančních služeb pro spotřebitele na trh na dálku (Úř. věst. 2002, L 271, s. 16; Zvl. vyd. 06/04, s. 321), ve znění směrnice 2005/29 […]

[…]

(26) Tato směrnice by měla stanovit právo spotřebitele obdržet zdarma relevantní informace, než bude zavázán jakoukoli smlouvou o platebních službách. Spotřebitel by měl mít možnost požadovat předběžné informace i rámcovou smlouvu zdarma na papíře kdykoliv po dobu smluvního vztahu, aby mohl porovnat služby poskytovatelů platebních služeb a jejich podmínky a v případě jakéhokoliv sporu si ověřit svá smluvní práva a povinnosti. […]

[…]

(36) Tato směrnice by měla stanovit pravidla pro vracení prostředků, která by chránila spotřebitele v případě, že provedená platební transakce překračuje rozumně očekávanou částku. […]

[…]

(54) Z důvodu nutnosti přezkumu účinného fungování této směrnice a sledování pokroku při vytváření jednotného platebního trhu je třeba, aby Komise tři roky po uplynutí doby stanovené pro provedení této směrnice ve vnitrostátním právu vypracovala zprávu. S ohledem na celkovou integraci finančních služeb a harmonizovanou ochranu spotřebitele […] bude rovněž možná nutné zaměřit se v rámci přezkumu především na potřebu rozšířit oblast působnosti, pokud jde o třetí měny […]“

4 Ustanovení čl. 1 odst. 1 této směrnice zní:

„Tato směrnice stanoví pravidla, podle nichž členské státy rozlišují těchto šest kategorií poskytovatelů platebních služeb:

[…]

d) platební instituce ve smyslu této směrnice;

[…]“

5 Článek 3 uvedené směrnice stanovil v bodech e) a o), že se tato směrnice nevztahuje na „služby, kdy příjemce poskytuje hotovost plátci jako součást platební transakce na výslovnou žádost uživatele platebních služeb těsně před provedením platební transakce prostřednictvím platby za koupi zboží nebo služeb“ ani na „služby pro výběr hotovosti pomocí bankomatů poskytované poskytovateli jednajících jménem jednoho nebo více vydavatelů karet, kteří nejsou jednou ze stran rámcové smlouvy se zákazníkem vybírajícím peníze z platebního účtu, za podmínky, že tito poskytovatelé neprovádějí jiné platební služby uvedené v příloze“.

6 Článek 4 bod 3 této směrnice upřesňoval, že pro její účely se „platební službou“ rozumí „jakákoliv z podnikatelských činností uvedených v příloze“.

7 Podle čl. 4 bodu 4 směrnice 2007/64 se „platební institucí“ rozumí „právnická osoba, jíž bylo v souladu s článkem 10 uděleno povolení poskytovat a provádět platební služby v celé [Unii]“.

8 Článek 4 bod 14 této směrnice stanovil, že „platebním účtem“ se rozumí „účet vedený na jméno jednoho nebo více uživatelů platebních služeb, který je využíván k provádění platebních transakcí“.

9 Podle čl. 10 odst. 1 uvedené směrnice členské státy vyžadují, aby platební instituce, které mají v úmyslu poskytovat platební služby, získaly před zahájením poskytování platebních služeb povolení.

10 Bod 2 přílohy směrnice 2007/64 považoval za „platební služby“ mimo jiné služby „umožňující výběry hotovosti z platebního účtu, jakož i veškeré operace nutné pro vedení platebního účtu“.

Německé právo

11 Směrnice 2007/64 byla do německého práva provedena zejména prostřednictvím Gesetz über die Beaufsichtigung von Zahlungsdiensten (zákon o dohledu nad platebními službami) ze dne 25. června 2009 (dále jen „zákon o dohledu nad platebními službami“). Ustanovení § 1 odst. 1 tohoto zákona považuje za „poskytovatele platebních služeb“ úvěrové instituce, instituce elektronických peněz, spolkový stát, spolkové země, obce, jakož i Evropskou centrální banku, Německou centrální banku a další centrální banky Evropské unie. Podle bodu 5 uvedeného § 1 odst. 1 jsou poskytovateli platebních služeb, přestože nejsou zahrnuty mezi tyto subjekty, rovněž podniky, které poskytují platební služby v rámci své podnikatelské činnosti nebo v rozsahu, který vyžaduje obchodně organizovaný podnik. Tyto podniky jsou považovány za „platební instituce“.

12 Podle § 1 odst. 10 uvedeného zákona není platební službou činnost, u které „příjemce vydá plátci v rámci platební operace hotovost na výslovnou žádost uživatele platebních služeb vyjádřenou krátce před provedením platební operace prostřednictvím platby určené k nabytí zboží nebo služeb“. Výjimka upravená v čl. 3 písm. o) směrnice 2007/64 byla ostatně převzata do ustanovení § 1 odst. 10 bodu 14 uvedeného zákona.

13 Podle § 8 odst. 1 první věty zákona o dohledu nad platebními službami musí platební instituce k poskytování platebních služeb na německém území získat písemné povolení od Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht (Spolkový úřad pro dohled nad finančními službami, Německo).

14 Podle § 31 odst. 1 tohoto zákona se trestného jednání dopustí ten, kdo poskytuje platební služby bez povolení upraveného v jeho § 8 odst. 1.

15 Ustanovení § 73 Strafgesetzbuch (trestní zákon) stanoví:

„1. Byl-li spáchán protiprávní čin a pachatel či účastník získal určitou věc za účelem provedení tohoto činu nebo jeho prostřednictvím, nařídí soud její propadnutí, ledaže poškozenému vznikl z činu nárok, jehož splnění by pachateli či účastníkovi odňalo hodnotu věci získané tímto činem.

2. Nařízení propadnutí věci se vztahuje na získané užitky. Může se rovněž vztahovat na věci, které pachatel či účastník získal zcizením získané věci nebo náhradou za její zničení, poškození, odnětí nebo z důvodu získaného práva“.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

16 Faiz Rasool je jednatelem společnosti RE, která v Německu provozuje dvě herny s hracími automaty. Do konce roku 2012 poskytovala RE zákazníkům heren multifunkční terminály umožňující rozměňování bankovek na mince, jakož i výběr hotovosti prostřednictvím bankovní karty a odpovídajícího *Personal Identification Number* (kód PIN) vydávaných jejich bankou.

17 Správu operací a transakcí vycházejících z těchto terminálů zajišťovala společnost Telecash v postavení externího poskytovatele služeb (dále jen „provozovatel sítě“). Provozovatel sítě byl vlastníkem multifunkčních terminálů, které pronajímal společnosti RE.

18 Do května roku 2011 probíhaly výběry následujícím způsobem. Provozovatel sítě po zadání kódu PIN ověřil, zda bankovní účet zákazníka vykazuje dostatečné hotovostní krytí, a pokud tomu tak bylo, umožnil výběr hotovosti. Provozovatel sítě se staral také o to, aby společnosti RE byly pokaždé proplaceny částky, které její zákazníci vybrali. Společnost RE nezískala za poskytnutí multifunkčních terminálů žádné protiplnění a hradila provozovateli sítě částku ve výši 0,13 eura za transakci, jakož i fixní měsíční odměnu ve výši 48 eur. Jediná činnost společnosti RE spočívala v konečném výsledku v dodávání hotovosti do multifunkčních terminálů.

19 Od června roku 2011 společnost RE po změně vnitrostátní právní úpravy, a také aby mohla nadále poskytovat službu výběru peněz bez nezbytného povolení pro poskytovatele platebních služeb, částečně pozměnila způsob fungování multifunkčních terminálů instalovaných v hernách tak, aby poskytovaly jedinou možnost označenou jako *cash back*. Podle této formy mohli zákazníci vybírat hotovost z multifunkčních terminálů již jen tehdy, pokud si zároveň objednali poukázku ve výši 20 eur umožňující vhození mincí do herního automatu. Tato částka byla odepsána z účtů zákazníků jejich bankou spolu s částkou vybrané hotovosti.

20 Vzhledem k tomu, že Staatsanwaltschaft Stuttgart (státní zastupitelství ve Stuttgartu, Německo) mělo za to, že společnost RE má být i při této formě fungování považována za „platební instituci“, která podléhá povinnosti mít povolení, zahájilo trestní stíhání proti F. Rasoolovi jakožto jednateli společnosti RE z důvodu, že vědomě a bez povolení v rozporu s § 8 zákona o dohledu nad platebními službami poskytoval platební služby. Tento orgán také požadoval na základě § 73 trestního zákona propadnutí všech částek připsaných společnosti RE jednotlivými bankami zákazníků, kteří provedli výběr. Tato částka činila 1 096 290 eur. Rozsudkem ze dne 11. března 2015 předkládající soud Amtsgericht Nürtingen (okresní soud v Nürtingenu, Německo) zprostil F. Rasoola obžaloby, jelikož měl za to, že neposkytoval platební služby ve smyslu zákona o dohledu nad platebními službami.

21 Proti tomuto rozsudku podalo státní zastupitelství ve Stuttgartu opravný prostředek *Revision* k Oberlandesgericht Stuttgart (vrchní zemský soud ve Stuttgartu, Německo), který rozsudkem ze dne 18. března 2016 zrušil rozsudek předkládajícího soudu ze dne 11. března 2015 zejména z toho důvodu, že provozování multifunkčních terminálů nebylo sice hlavní činností RE, avšak na tuto společnost se vztahovala povinnost získat povolení na základě § 8 odst. 1 zákona o dohledu nad platebními službami. Věc byla proto vrácena předkládajícímu soudu.

22 Za těchto okolností má předkládající soud zaprvé za to, že činnost vykonávaná společností RE spadá pod výjimku upravenou v čl. 3 písm. o) směrnice 2007/64, a to zejména proto, že tato společnost není „stranou rámcové smlouvy se zákazníkem vybírajícím peníze z platebního účtu“ ve smyslu tohoto ustanovení, a neuzavřela žádnou smlouvu s bankami svých zákazníků vybírajících hotovost prostřednictvím multifunkčních terminálů. Uvedený soud se dále domnívá, že žádný požadavek související s ochranou spotřebitelů neodůvodňuje povinnost společnosti RE získat povolení k provozování platebních služeb, jelikož jejím jediným úkonem bylo dodávání hotovosti do multifunkčních terminálů.

23 Zadruhé má předkládající soud za to, že činnost společnosti RE po přechodu na systém *cash back* spadá do působnosti čl. 3 písm. e) směrnice 2007/64, a nepodléhá tedy povinnosti mít povolení.

24 Zatřetí se předkládající soud táže Soudního dvora, zda služba poskytovaná společností RE může být považována za „platební službu“ mimo jiné tehdy, pokud by prostřednictvím její činnosti byly umožněny výběry hotovosti z platebního účtu ve smyslu bodu 2 přílohy směrnice 2007/64.

25 V tomto ohledu předkládající soud konstatuje, že dodávání hotovosti do multifunkčních terminálů společností RE poskytovalo zákazníkům heren materiální možnost výběru hotovosti. Podle názoru uvedeného soudu však pojem „umožňující“ obsažený v bodě 2 přílohy směrnice 2007/64 nezahrnuje takové činnosti, jako jsou činnosti, které v projednávaném případě vykonává společnost RE, jež mají pouze vedlejší charakter ve vztahu k platebním službám poskytovaným bankou, tedy těm, které

umožňují zřídit účet a provádět z něj operace prostřednictvím bankovní karty, a takovým podnikem, jako je provozovatel sítě, jenž zajišťuje propojení multifunkčních terminálů s bankovními účty zákazníků.

26 Uvedený soud se dále táže, zda je možné kvalifikovat činnost vytýkanou společnosti RE jako „platební službu“, pokud je zákazníkům heren poskytována bezplatně. Tato bezplatná služba má podle jeho názoru čistě vedlejší charakter ve vztahu k hlavní činnosti RE, kterou je provozování heren, takže nesplňuje podmínku upravenou v čl. 4 bodu 3 směrnice 2007/64, podle něhož se musí jednat o podnikatelskou činnost.

27 Začtvrté se předkládající soud táže, zda řízení zahájené státním zastupitelstvím ve Stuttgartu neporušuje zásady zakotvené v judikatuře Soudního dvora, podle nichž nejsou státní zásahy v oblasti hazardních her odůvodněné, pokud dotyčný členský stát nesleduje systematickou a soudržnou politiku odpovídající takovému imperativnímu požadavku, jakým je ochrana spotřebitele. Kromě toho jsou taková stíhání podle uvedeného soudu svévolná, jelikož nelegální poskytování takové služby výběru peněz, jako je služba poskytovaná společností RE, je trestně stíháno jen velmi zřídka.

28 Zapáté si předkládající soud klade otázku, zda státní zastupitelství ve Stuttgartu mohlo z hlediska zásady právní jistoty zaručené unijním právem požadovat na základě § 73 trestního zákona propadnutí všech částek vyplacených zákazníkům heren prostřednictvím multifunkčních terminálů.

29 Za těchto podmínek se Amtsgericht Nürtingen (okresní soud v Nürtingenu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být čl. 3 písm. o) [směrnice 2007/64] vykládán v tom smyslu, že možnost existující v herně se státní koncesí vybírat si prostřednictvím [bankovní] karty a kódu PIN hotovost v hotovostním terminálu, který je zároveň automatem na rozměňování peněz, přičemž technické vypořádání bankovního účtu provádí takový externí poskytovatel služeb [jako je provozovatel sítě] a výplata hotovosti klientovi se uskuteční až poté, co provozovatel sítě po ověření stavu účtu zašle terminálu autorizační kód, zatímco provozovatel herny pouze doplňuje hotovostí multifunkční automat na rozměňování peněž a od banky vedoucí účet zákazníka, který si vybírá peníze, získá dobropis ve výši vybrané částky, představuje činnost ve smyslu čl. 3 písm. o) směrnice, a nepodléhá tedy povinnosti mít pro tuto činnost povolení?

2) V případě, že činnost popsaná v první otázce nepředstavuje činnost ve smyslu čl. 3 písm. o) [směrnice 2007/64]:

Musí být čl. 3 písm. e) [směrnice 2007/64] vykládán v tom smyslu, že možnost výběru hotovosti prostřednictvím kódu PIN, která je popsána v první otázce, představuje činnost ve smyslu tohoto ustanovení, pokud je současně s výběrem hotovosti vygenerována poukázka ve výši 20 eur, která musí být uplatněna u dozoru herny, aby tento dozor vhodil mince do peněžního hracího automatu?

V případě, že činnost popsaná v první a druhé otázce nepředstavuje činnost, která je na základě čl. 3 písm. o) nebo e) vyňata z působnosti směrnice:

3) a) Musí být bod 2 přílohy [směrnice 2007/64] vykládán v tom smyslu, že činnost provozovatele herny popsaná v první a druhé otázce představuje platební službu, která vyžaduje povolení, přestože provozovatel herny nevede účet zákazníkovi, který si vybírá peníze?

3) b) Musí být čl. 4 bod 3 [směrnice 2007/64] vykládán v tom smyslu, že činnost provozovatele herny popsaná v první a druhé otázce představuje platební službu ve smyslu tohoto ustanovení, když provozovatel herny poskytuje tuto službu bezplatně?

V případě, že by Soudní dvůr považoval popsanou činnost za platební službu, která vyžaduje povolení:

4) Musí být unijní právo a [směrnice 2007/64] vykládáno v tom smyslu, že brání v takové situaci, jako je situace dotčená ve sporu v původním řízení, trestněprávnímu postihu provozování multifunkčního terminálu, pokud terminály stejného druhu byly nebo jsou bez povolení provozovány v mnoha hernách se státní koncesí, jakož i v kasinech se státní koncesí a částečně i státem provozovaných a příslušný orgán pro dohled a vydávání povolení nevznáší žádné námitky?

V případě záporné odpovědi i na čtvrtou otázku:

5) Musí být směrnice [2007/64] a unijně právní zásady právní jistoty a jednoznačnosti, jakož i článek 17 Listiny základních práv vykládán v tom smyslu, že brání v takové situaci, jako je situace dotčená ve sporu v původním řízení, správní a soudní praxi, která nařizuje, že státní pokladně připadají (‚propadnutí') ty peněžní částky, které provozovatel herny získal prostřednictvím služby poskytované provozovatelem sítě od zákazníků banky, kteří si pomocí bankovní karty a kódu PIN vybrali hotovost nebo poukázky na hru na peněžních hracích automatech, a to prostřednictvím multifunkčních terminálů, do nichž dodával hotovost tento provozovatel herny, přestože všechny dobropisy odpovídají jen těm částkám, které zákazníci obdrželi prostřednictvím těchto terminálů v hotovosti a v poukázkách na hry?"

K předběžným otázkám

Ke třetí otázce

30 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu, kterou je třeba posoudit na prvním místě, je, zda čl. 4 bod 3 směrnice 2007/64 ve spojení s bodem 2 její přílohy musí být vykládán v tom smyslu, že služba spočívající ve výběru hotovosti, kterou svým zákazníkům nabízí provozovatel heren prostřednictvím multifunkčních terminálů instalovaných v uvedených hernách, představuje „platební službu" ve smyslu této směrnice, jestliže provozovatel poskytuje tuto službu bezplatně, neprovádí žádnou operaci na platebních účtech uvedených zákazníků a činnosti, které vykonává v této souvislosti, se omezují na zpřístupnění těchto terminálů a jejich doplňování hotovostními prostředky.

31 V tomto ohledu čl. 4 bod 3 směrnice 2007/64 ve spojení s bodem 2 její přílohy považuje za „platební službu" podnikatelskou činnost umožňující výběry hotovosti z platebního účtu, jakož i veškeré operace nutné pro vedení platebního účtu.

32 Aniž je v projednávaném případě nezbytné zjistit, zda služba dotčená ve věci v původním řízení představuje z důvodu domnělého bezplatného charakteru podnikatelskou činnost vykonávanou společností RE, je třeba uvést, že podle předkládacího rozhodnutí tato společnost pouze pronajímala a instalovala ve svých hernách multifunkční terminály a dodávala do nich hotovost.

33 Ačkoli tyto úkony představovaly kroky předcházející operacím uskutečňovaným na platebních účtech zákazníků heren a s těmito operacemi souvisely, z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že uvedené operace byly uskutečňovány externím poskytovatelem, a to provozovatelem sítě. Tento provozovatel sítě totiž zajišťoval propojení multifunkčních terminálů s bankovním účtem těchto zákazníků, a to akceptací jejich bankovní karty a kódu PIN, čímž umožnil výběr hotovosti.

34 Za těchto podmínek nelze mít za to, že taková služba, jako je služba nabízená společností RE prostřednictvím multifunkčních terminálů, umožňovala „výběry hotovosti z platebního účtu" ve smyslu bodu 2 přílohy směrnice 2007/64. Kromě toho nemá Soudní dvůr k dispozici žádné informace, jež by dokládaly, že tato společnost uskutečňovala v souvislosti s touto službou „veškeré operace nutné pro vedení platebního účtu" ve smyslu tohoto ustanovení.

35 Tento závěr je potvrzen v první řadě výkladem kontextu, do něhož je zasazen čl. 4 bod 3 směrnice 2007/64, jakož i bod 2 její přílohy.

36 Z bodu 6 odůvodnění této směrnice totiž vyplývá, že neprovádí úplnou harmonizaci v oblasti platebních služeb. Použití směrnice 2007/64 by podle tohoto bodu odůvodnění mělo být omezeno na poskytovatele platebních služeb, jejichž „hlavní činnost“ spočívá v poskytování platebních služeb uživatelům těchto služeb.

37 S výhradou posouzení, které musí v tomto ohledu provést předkládající soud, ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že hlavní činností společnosti RE bylo provozování heren a v tomto kontextu uskutečňované operace týkající se multifunkčních terminálů představovaly službu, která má ve vztahu k uvedené činnosti pouze vedlejší povahu.

38 Zadruhé vzhledem k tomu, že RE neprováděla žádné operace týkající se účtů zákazníků heren, nelze kvalifikaci takové služby výběru hotovosti, kterou nabízí společnost RE, jako „platební služby“ ve smyslu této směrnice odůvodnit požadavky spojenými s ochranou spotřebitele jakožto příjemce platebních služeb, které vyplývají z bodů 20, 22, 26, 36 a 54 směrnice 2007/64.

39 Vzhledem ke všem předchozím úvahám je třeba na třetí otázku odpovědět tak, že čl. 4 bod 3 směrnice 2007/64, ve spojení s bodem 2 její přílohy, musí být vykládán v tom smyslu, že služba spočívající ve výběru hotovosti, kterou svým zákazníkům nabízí provozovatel heren prostřednictvím multifunkčních terminálů instalovaných v uvedených hernách, nepředstavuje „platební službu“ ve smyslu této směrnice, jestliže provozovatel neprovádí žádnou operaci na platebních účtech uvedených zákazníků a činnosti, které vykonává v této souvislosti, se omezují na zpřístupnění těchto terminálů a jejich doplňování hotovostními prostředky.

K první, druhé, čtvrté a páté otázce

40 Vzhledem k odpovědi na třetí otázku není namístě odpovídat na první, druhou, čtvrtou a pátou předběžnou otázku.

K nákladům řízení

41 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (pátý senát) rozhodl takto:

Článek 4 bod 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES a 2006/48/ES a zrušuje směrnice 97/5/ES, ve spojení s bodem 2 její přílohy, musí být vykládán v tom smyslu, že služba spočívající ve výběru hotovosti, kterou svým zákazníkům nabízí provozovatel heren prostřednictvím multifunkčních terminálů instalovaných v uvedených hernách, nepředstavuje „platební službu“ ve smyslu této směrnice, jestliže provozovatel neprovádí žádnou operaci na platebních účtech uvedených zákazníků a činnosti, které vykonává v této souvislosti, se omezují na zpřístupnění těchto terminálů a jejich doplňování hotovostními prostředky.

Podpisy.